

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389123008/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

tælling, der er ligesaa utrolig, men mere sandfærdig end mange andre, som vi forskrive fra Udlandet, fortsattes Rejsen til Ansbjerg.

2. Ansbjerg

Naar Du, kjære Læser! giver Dig ifærd med en dansk Bog, som – vel at mærke! ingen Oversættelse er, og Sarnne finder Naade for dine Øjne: da opkaster Du sikkert det højt billige Spørgsmaal: »Hvo, mons troe, haver været denne Forfatters Mønster og Forbillede?» Thi at en dansk Skribent – *in specie* en Digter – skulde være saa selvklog og dumdristig, at vove sig uden fremmet Vejledning ud paa Autorbanens Glatiis, det er jo hverken tænkeligt eller tilraadeligt.* Om Du derhos læser kritiske Blade – *in specie* den danske *Pasquino* – vil Du vorde end mere overbevist om Rigtigheden af din Forudsætning; thi i Saadanne vil Du hyppigen støde paa Yttringer, som denne: »Vor Forfatter har aabenbarligen dannet sig efter A*, eller B*, eller C*, og – om han er en af de stemplede – »vor Digter har hældigen opfattet D*s eller E*s, eller F*s Aand;» eller – om han er blandt de upriviligerede – »dette Product er en mislykket Efterligning af G*, eller H*, eller I*,» – Nu da: dersom ogsaa mine Smaafortællinger, eller – om Du hellere vil – Noveller, have vundet dit Behag, skulde Du ikke have spurgt Dig selv: »Hvo er vel denne Forfatters Mønster og Forbillede: L . . . . .? Nej! dertil ere hans Helte og Heltinder ikke englelige nok, v . . . . . V . . . . .? Ikke heller! dertil ere de ikke djæviemæssige nok; tilmed begynder han heller ikke sine Capitler *ad modum*: »I sin storblommeide grønne Damaskes Sloprok, med den sneehvide røddropeide Bomulsnathue paa det ærværdige Hoved, sad paa sin brandgule Silkevæderskinds Bedstefaderstool den fem og firesindstiveaarige etc. etc.» eller: »Paa en kastaniebruun vælig Araber, som ryggede det skumbesprængte Solvbissel, reed igjennem den hvælvede Borgport den underdejlige» etc. etc. »Skulde» spørger Du videre – »vor Forfatter have dannet sig efter H . . . . ., R . . . . ., A . . . . .? Ikke

* Du erindrer vel ogsaa Holbergs:

«Gud aldrig i vort Land sig Nogen saa forsvnder,

Med danske Bøger han at skrive ret begynder!»

Skjøndt vi af Holbergs eget Exempel lære: hvormeget lettere det er, at give Andre gode Raad, end selv at følge dem.

heller! dertil ere hans Eventyr alt for rimelige, troværdige og dagligdags; dertil har han alt for liden Commerce med Gjengangere, Nisser, Trolde, Varulve, Vampyrer og Djevle.» »Hvo i al Verden kan det da være? bliver Du ved: »een maa han have! W . . . . S . . . .? Paa min Ære! der er han!» Ak! kjære, gunstige Læser! det er endnu ikke den rette. Du gjør mig virkelig for megen Ære; thi hans Fuldkommenheder ere hans Ejendom, som hverken jeg eller nogen Anden kan tage fra ham, og hans Fejl – om han har nogen – vil jeg gjerne overlade til C . . . . og Andre, der kunde fylde et Ark med at beskrive et Shawl og Maaden at bære det paa, og som ikke kunne føre os ind i en Bondes Røghytte, uden at gjøre os nøje bekendte med enhver Stoel paa Gulvet, enhver Høne paa Ranen, og enhver Pjalt, de uskyldige Børn have paa; ja som, hvor de end føre os hen, ikke lade os slippe forbi nogen Steen eller Pind ved Vejen, uden at vi først maae lære dens omstændelige Beskrivelse. Overalt kan denne sc . . . .e Maneer bedre betale sig i andre Lande, end her, hvor Man hellere laaner Bøger, end kjøber dem, og hvor Lejebiblioteker og Læseselskaber sørge for, at Forfattere ikke skulde give deres giftfærdige Døttre Manuscripter til Udstyr. Nej, min højstærede Læser! havde dette været Tilfældet – som Man siger – da stode vi endnu nede ved Karup Aae, tabte i Beskuelsen af dens lynggroede Bredder, eller vi med en Landmaalers Nøjagtighed fulgte alle dens Krumninger lige til det Sted, hvor Liimfjorden vilde standse vore Skridt. Havde jeg været en S . . . ., vare vi vist i dette Øjeblik meget behageligen sysselsatte med at tælle de brune Pletter paa Niels Skyttes forresten hvide Høsehund (om hvem vi endnu ikke have mældet et eneste Ord), eller Uhrfuglene i hans Jagttaske. Men – det er nu ikke anderledes – jeg gaaer min egen skjæve og ujevne Gang – vil Du følge med, skal det være mig baade en Ære og en Fornøjelse – snart staaer jeg, snart gaaer jeg, snart løber jeg, og snart tager jeg Rend til og gjør et gevaldigt Spring, som for Exempel, fra Karup Aae til Ansbjerg. Og vil Du nu endelig give mig et Monster, kan Du jo – i Betragtning af denne lange, snaksomme, parenthesiske Indledning – lade det være Forfatteren til Siegfried v. Lindenberg.

Summa Summarum: A* og B* og C* have deres ejendommelige Skønheder – de være og forblive deres! de ere vel ej heller ganske frie for Fejl – hvad skulde jeg med dem? jeg har nok i mine egne. Nej, førend Du skal sige: »Hænderne ere Esaus, men Stemmen Jacobs!»